

Det, vi skiller på i debatten, tror jeg, er på, hvad nyttevirkningen er af det. Hvad er konsekvenserne af det? Virker det, som vi gerne vil? Får vi de resultater, som vi gerne vil have, også på lidt længere sigt?

Jeg må sige, at jeg hverken efter at have læst tallene fra Norge eller Sverige er overbevist om det, og jeg tror, der er én bestemt grund til, at et enigt narkotikaråd fra regeringens side fraråder det, et narkotikaråd, der i øvrigt er kendetegnet ved, at det i alle andre narkopolitiske diskussioner har forskellig opfattelse. Det tror jeg der er en solid grund til, som også fru Tove Videbæk skal overveje.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Ja, jeg vil som et supplement til det, jeg sagde før, som jeg ikke mener egentlig bekræftede hr. Villy Søvnald, gerne sige, at de fire specielle institutioner, de har for gravide misbrugere i Norge, fik vi desværre ikke mulighed for at besøge, fordi vi kun var der en 2-3 dage. Men vi havde besøg af et par behandlere, lederen og en afdelingsleder fra Porsgrunn, hvor de har deres største institution, og de var meget positive, og de var meget engagerede, og vi fra Socialudvalget, som var der, blev næsten høje af at høre på dem og høre de resultater, de havde, for de fortalte om, hvor glade de her mødre var, når det var lykkedes dem at føde uskadede børn, og når det var lykkedes dem at føde sunde børn.

Så jeg tror nok, vi tog deroppefra med en virkelig overbevisning om, at frivillig tvang, især når det drejer sig om gravide misbrugere, må vi altså have indført i Danmark.

Tom Behnke (FRI):

Tilbage i 1992 fremsatte jeg et beslutningsforslag i Folketinget om kontraktafvænnning af narkomaner. På daværende tidspunkt var der ikke rigtig nogen i Folketinget, der ville støtte forslaget; faktisk var det sådan, at alle andre partier stemte imod. Heldigvis gik der kun et par måneder, så fremsatte den daværende socialminister et lignende forslag med det samme indhold, og det blev mystisk nok enstemmigt vedtaget.

Men forskellen på mit forslag og socialministerens – og det advarede jeg imod dengang – var, at i socialministerens forslag var der indskrevet en § 1, som foreskrev, at amterne selv måtte bestemme, om de ville gøre brug af den lov eller ej.

Jeg advarede dengang og sagde: Det er for meget elastisk at give amterne, og jeg fik desværre ret. Ingen amter har til dato valgt at gøre brug af den her lov. Det er kedeligt, og det er ærgerligt.

Vi havde set frem til, at der med lovforslaget her i dag ville være et forslag om, at man ophævede § 1, således at det ikke længere er op til amterne, om de vil benytte loven, men at det simpelt hen skal være et krav til amterne, at hvis der er narkomaner, der ønsker at blive afvænnet på disse betingelser, så skal man stille muligheden til rådighed. Det havde vi håbet på.

Nu ser vi så, at ministeren beder om, at man udsætter revisionen af loven et par år yderligere. Det er vi lidt kedde af. Vi havde gerne set den ændring allerede i dag, for hvad er det egentlig, vi taler om? Er det overhovedet tvang? Er det tvang, som man ellers normalt forstår tvang?

Nej, det er det ikke. Overhovedet ikke. Det, vi taler om, er, at narkomanen, der helt frivilligt søger afvænnning, helt frivilligt kan indgå en kontrakt om, at hvis vedkommende på grund af abstinenser ønsker at forlade behandlingen, så kan vedkommende blive holdt tilbage i behandlingen, indtil abstinenserne er overstået.

Det fremgår klart og tydeligt af loven, at hvis narkomanen ønsker at forlade behandlingen på et andet tidspunkt, altså når narkomanen ikke har abstinenser, så skal narkomanen have lov til at gøre det med det samme. Så det er altså kun en, om jeg så må sige, tvang over for abstinenserne, og lige præcis i den fase ved vi at hovedsagelig narkomanerne men også deres pårørende, har stor, stor erfaring med de her ting.

Og grunden til, at jeg i 1992 fremsatte forslag om det her, var netop mine erfaringer fra arbejde med narkomaner, hvor de hver og en sagde: Det, der gør, at vi springer fra afvænningsgang på gang og har været i 10, 15, 20 eller flere afvænninger, er, at når der er gået et par dage, og abstinenserne bliver så stærke, at de river og flår i os, så kan vi ikke stå imod, og så forlader vi behandlingen og går ud og tager et nyt fix.

De gav over for mig udtryk for, at var der dog bare den mulighed for, at de bare i de 2-3 timer, hvor abstinenserne er værst, kunne blive holdt tilbage, så ville de kunne gennemføre en afvænnning, så kunne de blive clean, så kunne de blive færdige med at være narkomaner.

Det synes jeg godt vi kunne tilbyde dem. Det synes jeg godt man kan give narkomanerne, når de selv har behov for det. Når de selv giver udtryk for, at de ønsker det, så synes jeg, vi skal